2 Petru - Comentarii Jean Koechlin

Petru începe această a doua epistolă amintindu-le creştinilor ce au primit împreună: „o credinţă de acelaşi preţ“ (v. 1), „tot ce priveşte viaţa şi evlavia“ (v. 3) şi „promisiunile cele mai mari şi preţioase“ (v. 4). Credinţa noastră, care-şi însuşeşte tot ceea ce dă Dumnezeu, nu trebuie să rămână inactivă. Trebuie să fie însoţită de energia numită virtute (v. 5), pentru a ajunge la cunoştinţă (cuvânt caracteristic acestei epistole). În acelaşi timp, pentru a dispune deplin de toate puterile noastre, este absolut necesară înfrânarea, apoi răbdarea, care ştie să persevereze în efort. În acest «climat moral» se vor dezvolta relaţiile noastre 1. cu Domnul: evlavia; 2. cu fraţii: dragostea de fraţi; 3. cu toţi: dragostea. Aceste şapte complemente ale credinţei alcătuiesc un tot, asemenea unei cămăşi de zale. Absenţa lor are consecinţe dramatice în viaţa creştinului: trândăvie, sterilitate, miopie spirituală. El nu vede departe; credinţa lui nu mai distinge la orizont cetatea cerească, ţinta călătoriei creştine (comp. cu Evrei 11.13…). Porţile veşnice s-au ridicat deja pentru Hristos, Împăratul gloriei (Psalmul 24.7-9). Fie ca El Însuşi să ne acorde în suita Sa „din belşug intrarea în Împărăţia“ Lui eternă!

Adevărurile dezvoltate în întâia epistolă aminteau de descoperirile din Matei 16: suferinţele lui Hristos, întemeierea Adunării, casa spirituală zidită pe Stâncă. Cea de-a doua epistolă se bazează pe Matei 17, anunţând gloriile ce vor veni. Încă de la transfigurare, Petru, Iacov şi Ioan Îl contemplă pe Isus în «gloria minunată». Ei primesc însă porunca să nu spună nimănui despre aceasta înainte de învierea Lui. Acum a venit timpul pentru această revelaţie. Şi Petru, care atunci fusese copleşit de somn (Luca 9.32), îi trezeşte pe sfinţi, amintindu-le această scenă (v. 13; cap. 3.1). El, care în mod nechibzuit propusese să se facă trei corturi, primeşte în prezent să „dezbrace cortul lui“ pământesc, în speranţa că se va bucura, pentru totdeauna de data aceasta, de prezenţa lui Hristos, într-un trup glorios (v. 14). Domnul îi arătase când şi cu ce moarte avea să-L glorifice pe Dumnezeu (v. 14; Ioan 21.18,19). Fraţi şi surori, curând vom fi şi noi, la rândul nostru, „martori oculari ai măreţiei Sale“!Pe tot parcursul Scripturilor, lampa profeţiei şi-a îndreptat raza spre gloria viitoare. Copilul lui Dumnezeu însă are o lumină şi mai strălucitoare. Obiectul speranţei lui trăieşte în el: Hristos este Steaua (Luceafărul) de dimineaţă, care deja a răsărit în inima lui (v. 19; Coloseni 1.27b).

Sectele pierzării sunt înfloritoare în prezent. Apariţia lor ne-a fost anunţată cu mult înainte, pentru ca astăzi să nu fim nici miraţi, nici descurajaţi (v. 1). Ele fac negoţ cu suflete (v. 3; Apocalipsa 18.13b).În capitolul 1, perspectiva gloriei viitoare a fost afirmată de o triplă mărturie: viziunea anticipată de pe munte, profeţia, în sfârşit, luceafărul splendid răsărit în inimile noastre. Tot aşa şi siguranţa judecăţii care se va abate asupra lumii este întărită prin trei exemple: soarta îngerilor căzuţi (Iuda 6), potopul (Matei 24.36…) şi sfârşitul Sodomei şi Gomorei (Iuda 7). Dar, din mijlocul unei generaţii necredincioase, Domnul deosebeşte şi eliberează pe cel care se teme de El (v. 9). În pofida mondenităţii sale, Lot era un om drept. Paranteza din versetul 8 arată că Dumnezeu înregistrează fiecare suspin al celor ai Săi. Dar Lot s-ar fi cruţat de toate aceste frământări dacă ar fi ştiut, ca Avraam, să aprecieze ţara promisiunii. O poziţie falsă şi îndoielnică înaintea oamenilor este întotdeauna o sursă de mizerie pentru copilul lui Dumnezeu. Lot este imaginea unui credincios mântuit „ca prin foc“ (1 Corinteni 3.15). El nu va avea „din belşug intrarea în Împărăţia“ Sa (cap. 1.11). Să ne ajute Domnul să nu ne asemănăm cu el!

Pentru a răsturna adevărul stabilit în capitolul 1, Satan foloseşte mereu aceleaşi două mijloace: se înverşunează să corupă – capitolul 2 – sau să nege deschis, cum vedem în capitolul 3. Instrumentele pe care le foloseşte pentru a rătăci sufletele sunt prezentate aici în adevărata lor înfăţişare. Şi ce groaznic portret au conducătorii religioşi, la care răul moral se împleteşte cu răul doctrinar (v. 12-17; Matei 7.15)! Aceşti oameni care le promit altora libertatea sunt ei înşişi robi ai poftelor lor celor mai josnice (v. 19), pentru că, lucru serios şi pentru cel credincios, „fiecare este robul lucrului de care este biruit“. Este fiecare dintre noi liber, eliberat de Domnul? (Ioan 8.34-36; Isaia 49.24,25). Sau este încă legat cu un lanţ nemărturisit? Lumea este captivantă în sensul literal al cuvântului, ea reţinând, ca un noroi (v. 22b), piciorul imprudent care se aventurează în ea şi murdărind, în acelaşi timp, şi sufletul (v. 20 spune de întinăciunile lumii).Sfârşitul capitolului denunţă iluzia celor pe care un creştinism social sau intelectual i-a făcut să iasă momentan de pe calea păcatului. O reformă morală nu este o convertire.

Petru nu se teme de repetiţii. El nu încetează să le reamintească aceleaşi adevăruri copiilor lui Dumnezeu (v. 1; cap. 1.12,13; Filipeni 3.1; Iuda 17). Nici noi să nu încetăm să le recitim şi să medităm asupra lor. Exemplul potopului a revenit pentru a treia oară sub pana apostolului. Spre deosebire de aceia care ignoră în mod voit tot avertismentul (Efeseni 4.18), preaiubiţii Domnului nu trebuie să ignore intenţiile Sale. „Sfârşitul lumii“, despre care mulţi vorbesc fie cu teamă, fie cu uşurătate, nu va veni decât la momentul hotărât de El. Cerul şi pământul „de acum“ vor fi distruse atunci. Numai răbdarea lui Dumnezeu, care are în vedere mântuirea păcătoşilor, a suspendat până acum judecata. El vrea ca niciunul să nu piară (Ezechiel 33.11). Şi această răbdare este şi în favoarea batjocoritorilor care o contestă şi care Îl insultă. Însă omenirea este angajată într-o „numărătoare inversă“ implacabilă şi va veni clipa din urmă când promisiunile auzite de atâtea ori vor deveni dintr-o dată realităţi. Evenimentele se vor încheia îndreptăţind speranţele copiilor lui Dumnezeu, spre confuzia batjocoritorilor şi a celor necredincioşi. Atunci va fi prea târziu ca „să vină la pocăinţă“ (v. 9b). Acum trebuie să o facă.

Aceste ultime îndemnuri nu se întemeiază, ca cele anterioare, pe „promisiunile Lui nespus de mari şi de scumpe“ (cap. 1.4), ci pe nesiguranţa a tot ce umple scena prezentă. Să facem din când în când un inventar mental al bunurilor pământeşti la care noi ţinem mai mult, scriind dedesubt: „toate acestea deci urmând să fie descompuse…“ (v. 11). Astfel vom fi puşi în gardă de a nu ne lega inima de ele. Cum ar trebui să ne stimuleze faptul că noi cunoaştem aceste lucruri mai dinainte, la o purtare sfântă (încă un cuvânt caracteristic lui Petru: vezi prima epistolă 1.15,17,18; 2.12; 3.1,2,16) şi la evlavie! Nimic nu ne împinge mai mult la despărţirea de lume şi de rău decât gândul la întoarcerea iminentă a Domnului. Nimic mai mult nu incită atâta la evanghelizare, cât aceasta, că venirea Lui va marca sfârşitul răbdării pentru mântuire (v. 15). Să ne cercetăm, astfel ca venirea lui Hristos (v. 14; Filipeni 1.10) să ne găsească înaintaţi în har şi în cunoştinţa Lui (v. 18), aşa cum doreşte El.Apostolul şi-a încheiat lucrarea; este gata acum să-şi „dezbrace cortul“. El ne dă întâlnire în ziua veşniciei, pe care credinţa noastră o anticipează şi o salută, glorificându-L chiar de acum pe Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos.